

NAŠ DOM

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastoj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno krono za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravnništvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Slava Bogu na višavah!

Neznosne razmere so vladale ob Kristovem rojstvu po celem, takrat znanem svetu. Družabno življenje je bilo otrovano. Nasprotje med različnimi stanovi je prirastlo do vrhunca, pravno življenje pa se je pogrezalo v blatne globočine. Zaman so klicali ljudje k bogovom, naj prinese pomoč. Bogov ni bilo, da bi pomagali. Vsaka vera je izginila, ljudje so se udajali dvomom in popolni brezvernosti. Vse je hrepenelo po spremembi, razmere so bile neznosne.

V tem času je prišel Kristus na svet, da prinese lek bolnemu človeštvu. In iz hvaležnosti do tega milosti polnega dogodka so angelski zbori zapeli v nebeških višinah: Slava Bogu na višavah!

Kristovi nauki so se širili po svetu ter pretvarjali človeško družbo. Čudovite spremembe so se začele vršiti. Ne svojim strastem, ampak Bogu so začeli služiti ljudje. V sozemljanih niso videli nasprotnih tekmovalcev, ampak brate, katere je treba ljubiti. Dvomi so izginili iz nesrečnih sre, namen življenja jim je postal jasen in vedeli so, kaj jih čaka onkraj groba. Polno hvaležnosti do božjega Deteta, ki je prineslo tako zdravilo človeštvu, se je človeštvo pridruževalo angelskim korom ter

pevalo: Slava Bogu na višavah! Slava in hvala Bogu za vse dobrrote, ki nam jih je prineslo božje odrešenje.

Večkrat nastanejo v človeški družbi razmere, ki jo delajo nesrečno ter jo pretijo ugonobiti. In kdo bi si upal oporekati, da niso tudi dandanes žalostne, skoro neznosne razmere. Ne znali bi si pomagati, ako bi ne vedeli za nauke, ki so nam jih poslala nebesa z božjim Detetom. Ti nauki edini nam kažejo pot iz teme. Za to se tudi mi hvaležno klanjamo božji Previdnosti ter ji prednašamo angelski božični slavospev, ki se bo čez nekoliko dni razlegal po celem katoliškem svetu:

Slava Bogu na višavah!

Ustaja na Balkanu.

Ustaja v Makedoniji je začasno ustavljena. Ustaši so sklenili, da naj čez zimo boj preneha, med tem pa se naj skrbno vršijo priprave, da se drugo leto zopet z vso silo začne vojska proti Turkom. Voditelji ustaje so zapustili Makedonijo ter potujejo sedaj po Srbskem, Bolgarskem, Hrvatskem in Slovenskem, kjer nabirajo darov za svoje namene. Ker torej o sedanjih dogodkih v Makedoniji ni kaj posebnega poročati, pa hočemo priobčiti

svojim bralcem nekoliko slik iz preteklosti makedonskega ustanka.

Makedonski ustanek je v marsičem podoben burski vojni, podoben posebno v tem, da se tudi tu ženske bore v narodnem boju, kakor pri Burih. Zgodovina nam podaja malo imen žen, ki bi se bile borile ob strani moških za narodno svobodo, ki bi neprestrašeno izpostavljale junaške prsi sovražnemu kopju ali svincu in nosile v gore bojne zastave ter umirale z geslom: »Svobodo ali smrt!« Zgodovina makedonskih bojov nam imenuje take vrle žene.

V Makedoniji slovi ime junaške Jekaterine, Zoice, Ivanove, Elrozine, Pop Ivanove, Kostadine Nastove in mnogih drugih Bolgarkinj, ki so se junaško obnašale proti divjim bašibozukom in rednim turškim četam.

Popisati hočemo dve bojni tovarišici, po stanu učiteljici, Kostadino Nastovo in Elrozino Pop-Ivanovo.

O Kostadini Nastovi je prinesla sofijska »Večerna pošta« vest, da je padla v krvavem boju z bašibozuki ob Prespanskem jezeru. Ta vrla junakinja je zapustila učiteljsko službo, ker so jo Turki začeli sumničiti, češ, da podpira ustaše. Bežeča pred preganjalci, se je skrila v gore, kjer je nabrala maščevalno četo, ki se ji je

Ah, ta sveta noč...

Božična slička.

Lahko je legala sveta noč na zemljo in je odevala s svojimi krili tiho, gorsko vasico. In s sveto nočjo so prihajali nebesni krilati v srca zemljanov, so nosili čaroben, božičen mir tudi v srca bornih vaščanov.

Ko je tako sveta noč nežno ogrnila zemljo s svojim plaščem, je obsedela stara Urša o tem ob peči v svoji kočici tam na koncu vasi. Že ves dan je presedela ob peči in je molila. Primaknila se je samo bližje k peči, da bi se bolje ogrela, a luči ni prižgala. Čemu tudi? Saj v temi prihajajo misli rajši v srce človeško in mu budijo spomine na minolost. Drugje prižigajo nocoj lučice ob božičnem drevescu in stare in mlade navdaja sreča in radost ob njem. — »A jaz nimam drevesca, nimam nikogar, da bi se veselil z mano nocoj...« Tako je mislila stara Urša.

In zazeblo jo je v srcu. »Sama — tako sama!«

Zabolelo jo je srce, ko se je domislila, da bi bilo lahko drugače, da bi tudi v

njeno kočo lahko prispeli angeli z nebes in jej prinesli sreče in veselja...

»Kdo ve, kje je moja Metka, moje neubogljivo dete, ki me je zapustilo ter odšlo v svet k tujim ljudem...? Kako sem prosila, naj ne zapusti svoje stare matere, naj ne hodi v zapeljivi svet! A ni me ubogala in odšla je... Kdo ve, ali stoji ob božičnem drevesu, ali se spominja svoje matere, ali bi bila rada pri njej v svoji rodni, zakotni vasici? Nemara — a mogoče, da se več ne spominja svoje stare matere, da je pozabila svoj mili, rojstni kraj...«

In solze so silile starki v oči ob teh tožnih, težkih mislih. Kako se je trudila s svojim ranjim možem, da bi dobro odgojila svojo Metko, da bi jo osrečila s trudom svojih rok! Ko se je pa Metka kakor cvetlica razcvetela v zorno dekle, tedaj je Urši umrl mož in jo zapustil samo z Metko... In še ta je odšla v daljni svet in zdaj je stara, slabotna v svoji koči, sama — tako sama...

Urša je počasi vstala in prižgala svetilko, da bi pregnala te tožne misli. Sela je zopet na klopico ob peč, a spomini

niso hoteli oditi, le težje in težje jej je bilo v srcu...

»Zakaj me ni nikoli obiskala, zakaj ni prišla več v rodno vas, odkar je odšla?... Da bi jo vsaj videla, da bi iz njenih ust izvedela, da je le podla laž, kar pravijo hudobni ljudje o njej, o moji Metki!«

In ta negotovost, to sumničenje, kako je razjedalo ubogi starki srce! Ni mogla verjeti, da jej je njena Metka zagazila v blato: nje dete, katero je ona vzgojila. Saj je je ljubila z materinsko ljubeznijo iz dna srca, da-si je ni poslušalo in je odšlo samo v svet in je zapustilo svojo mater doma samo — tako samo...

In dve debeli solzi sta pritekli Urši iz oči in jej lezli počasi navzdol po nagubanem licu. Sklenila je veli roki in molila za svojo Metko, da bi jo angel božji spremljal na njenih potih, da bi bila srečna, srečnejša, nego njena roditeljica v borni koči gorske vasi...

Zunaj pa je bilo vse svečano mirno, sveta noč je odevala krajino, v koči pa je molila objokana mati za svojo izgubljeno hčerko...

postavila na čelo, kakor vojvoda. Imela je več ostrih in krvavih bojov z rednimi vojaki okoli jezera Prespanskega, a v poslednjem boju jo je sovražni svinec smrtno ranil in v malih trenotkih je izdihnila junaško svojo dušo.

Druga junakinja maščevalka, Efrozina Pop-Ivanova je nedavno prišla na Bolgarsko in je dopisniku »Večerne pošte« pripovedovala svoje bojne dogodke. Stara je okoli 20 let, tanke, vitke, a krepke stasi, lepih lic, smehljajočih usten in modrih oči, iz katerih odseva čaroben in junaški žar. Obležena je preprosto in skromno. Vrlo živo zna pripovedovati o ljutih bojih s Turki, o stradanju in stiskah ustašev.

Svoj življenjepis je naslikala tako: »Rojena sem v Pehčevu, v maleveškem okraju. Očeta so mi pregnali Turki. Zaradi nekega prepira je bil prijet, obsojen in poslan v Rodosto. Pred nekoliko meseci je bil pomilošen in je izpuščen na svobodo. Bila sem učiteljica v selu Vojslavci v radoniškem okraju. Razen šole in doma nisem poznala drugega kraja, razun otrok ne drugih ljudi. Edina prijateljica, s katero sem občevala, je bila Ivica Ivanova, učiteljica v sosednjem selu, ki je komaj eno uro oddaljeno od Vojslavca. Našel se je pa bolgarski izdajavec Mihajel Evtimon iz Vojslavca, ki je mene in Ivico Ivanovo obrekel pred Turki, češ, da po noči sprejemave in pogoščujeve ustaše in skrivaj šijeve ustaške zastave. Na predvečer Jurjevega se je predrznil ta klevetnik s tremi drugimi obkoliti moj stan z namenom, da me ujamejo in zapro. Opazivši nevarnost, zgrabilim mali samokres ter planem na dvorišče. Tu nastavi nekdo puško name in me pozove, naj se udam. Planem nanj, a on me zgrabi za roko in me hoče udariti s sabljo; predno je zamahnil, sem sprožila samokres. Nato je nastala zmešnjava, ki mi je nudila dovolj časa, da sem ušla.

Dva dni sem blodila po gori in se pridružila četi vojvode Koste Maznenkova,

Urša je bila zatopljena v svojo molitev in ni opazila, da se je pokazal pri oknu bled obrazek z dvema kakor oglje črnimi očmi. Še-le, ko je nekdo boječe potrkal na vrata, se je starka zdrznila in je hitela odpirati. Srce jej je burno bilo; sama ni vedela, zakaj. Ko je odprla vrata, je zagledala žensko, v črno obleko zavito. Ni je poznala. A naenkrat je neznanka zakriknila, vrgla se Urši na prsa in ihtela: »Mati, mati, odpustite mi! Jaz sem, vaša Metka, vaša hči!«

In starka je razprostrla roki in je objela svojo hčer.

»Saj sem vedela, da nisi pozabila svoje matere, da se vrneš zopet k njej.« Solze veselja so zalile starki oči, poljubljala je svojo izgubljeno in zopet najdeno hčer in jo pritiskala na svoje srce.

Nad krajino pa je ležala prelestna sveta noč. Povsod so že bili krilateci nebesni, vsem zemljanom so prinesli novih upov, novih nad. In tudi k stari Urši so prišli in jej priveli nazaj njeno Metko... Glasi zvona so vztrepotali skozi noč, vabeči k polnočnici. Tiho so hiteli ti glasi h koči na koncu vasi, kakor da bi se bali vzdramiti Uršo iz objema izgubljene in zopet najdene hčerke...

Zvorán—»Edinost«.

ki je štela 40 ustašev. Dne 15. vel. travna nas napade blizu sela Negranskega oddelek turške vojske in začne sipati na nas ogenj čisto od blizu. Začela je padati večerna megla in mi nismo mogli opaziti, kje je sovražnik. Razvilo se je običajno streljanje. Do tega spopadka nisem še imela puške. Ko je pa padel en ustaš, sem vzela njegovo puško in začela streljati. Vojvoda je vrgel dve bombi in turška četa se je umaknila, pustivši na mestu 20 ubitih in ranjenih. V gosti šumi in v gorskih predelih so mi silno nagajala ženska krila, zato sem želela, da oblečem moško obleko, a je nisem mogla dobiti. Dne 24. vel. travna se je ustavila četa med štirimi seli, a vojvoda Maznenkov gre z dvema ustašema v selo Negransko, kjer najde 11 seljakov. Izdani od sosednih seljakov, so bili še v zori napadeni od turške vojske. Vojvoda in dva ustaša so hitro zgrabili za puške in se skrili za neko skalo. Seljaki so bili brez orožja. Streljanje je trajalo pol ure. Padlo je 15 turških vojakov, a ostali, okrog 100 vojakov, obkolijo Maznenkova ter ga ubijejo skupaj z obema tovarišema in neoboroženimi seljaki.

Isti dan, eno uro po tem boju, ko smo komaj zvedeli za vojvodovo smrt, smo napadeni od turške vojske. Počivali smo v neki kolibi sela Lipovskega in komaj smo se razpostavili ob neki grapi. Turki so zavzeli izvrstno stališče na brdu nad nami. Tu sem čutila, kako sladko se je boriti za očetnjo.

Poleg mene sta bila ranjena dva ustaša, a nekoliko naprej zopet eden, vsi najboljši strelci. Jaz sem držala zastavo. Svinec je brenčal krog mene, kakor roj bučel. Turška vojska je brojila okoli 600 glav, a nas je bilo le 15; eden del naših je odšel v drugo stran. Boj je trajal dolgih 5 ur. Nekoliko krogelj je prevrtalo moje krilo. Sklenili smo, da se umaknemo. Umikajoč se smo streljali na zasedo bašibozukov. Bili smo si blizu, skoraj prsi ob prsa. Dvignili smo se na naskok. Nekaj me zgrabi od zadaj in me drži, da ne morem naprej. Sprožim samokres in pogledam, a krilo se mi je zaplelo med trnje.

V tem boju je četa izgubila 4 mrtve in 3 ranjene. Od tega časa je bilo vse naše kretanje združeno z velikimi težočami. Cele dneve smo bili brez kruha, hranec se s travo, listjem in drevesno skorjo. A, da vam govorim resnico, muke nismo čutili. Težko nam je bilo tedaj, ko nam je zmanjkalo patron; a vstasi, ki so šli po nje, se niso vrnili ob pravem času.

Dne 3. rožnika nas napade na kraju Fasanlija blizu sela Smilemi, kjer se je vojvoda Dečev 3 dni junaški boril, turška vojska, ki je po ogleduhih izvedela za naše počivališče. Vojvoda Stojmen skoči na noge in nas mahoma razporedi. Nas je bilo skupaj 17 glav, a Turkov okoli 300. Naše stališče je bilo dobro, a imeli smo malo patron ter samo tri bombe. Vendar je bil boj srečen. Turki so se nam približali za 50 korakov, mi smo pa hitro porabili to priliko, da se oddaljimo. Začeli smo metati z višine na Turke kamenje. To je bilo za Turke znamenje, da nimamo patron. Pripravili smo se radi tega na napad; vrgli smo bombo, ki je razbila neprijatelje. Ko se je poleg dim, smo vrgli drugo bombo, od katere je padal sovražnik, kakor snopje. Čudni prizori: tema, nenadoma blisk in grom in

turške vrste se trgajo. Ustaši, ki smo jih poslali po streljivo, se niso vrnili. Pozneje smo zvedeli, da so jih ubili Turki. Bili smo prisiljeni, da prestopimo na Bolgarsko. Brez puške in streljiva v Makedoniji ni mogoče živeti. Po 12 urnem potovanju smo dospeli do bolgarske meje.

Akotudi sem sedaj v svobodni Bolgarski, srce me vleče nazaj v Makedonijo, da pohitim na pomoč ustašem, ki se neustrašeno bore za »slobodo očetjave«. Tako je končala svoje pripovedovanje Efrozina Pop-Ivanova.

Slovenska dekleta, slovenske žene, posnemajte svoje makedonske sestre v iskreni in goreči ljubezni do premile domovine slovenske!

Mladinska organizacija.

Naša društva pri »Zvezi«. Nadalje je pristopilo k »Zvezi«: 10. Kmečko bralno društvo v Jarenini. — Ostala društva, kaj čakate?

Koliko mladeniških in dekliskih zvez že deluje? Gotovo čitatelje zanima, kako kaj napreduje mladeniška organizacija po mladeniških in dekliskih zvezah. Najstarejša mladeniška zveza bralnega društva posluje v Jarenini, ustanovljena 1. 1901 poleti. Kmalu za njo se je osnovala mladeniška zveza pri Sv. Jurju ob Ščavnici, potem na Dobrni, pri Št. Ilju v Slov. gor., pri Sv. Barbari pri Mariboru, pri Sv. Benediktu v Slov. gor., v Gornji Radgoni; najmlajša mladeniška zveza je pri Sv. Antonu v Slov. gor. Najstarejša dekliska zveza je pri Sv. Jurju ob Ščavnici, za njo dekliska zveza na Dobrni; za njima so se še ustanovile dekliske zveze pri Sv. Barbari pri Mariboru, v Jarenini, pri Sv. Ani na Krembergu, pri Sv. Benediktu v Slov. gor., v Gornji Radgoni in pri Sv. Antonu v Slov. gor. Vse te zveze več ali manj izborna delujejo. Ob priliki še sporočamo, koliko udov ima vsaka teh zvez. Razun dveh delujejo vse zveze v Slov. gor., kjer je najživahnejše mladeniško gibanje. Želeti je, da si še ostala bralna društva osnujejo svoje zveze, mladeniške in dekliske. Mladenci, dekleta, svoj opravičnik imate, vse je lepo določeno, pojasnjeno, kaj torej čakate?! Vsako bralno društvo na Južnem Štajerskem naj bi imelo svoje mladeniško in deklisko zvezo. Torej na delo! In naši mladeniči, naša dekleta na Koroškem, ali popolnoma spite? Ali bodele dopustili, da vas sovražnik popolnoma premaga?! Vzбудite se torej! Koliko bi lahko vam, koroški Slovenci, pomagalo živahnejše gibanje med našo mladino! Na Štajerskem so že redke župnije, kjer bi ne delovalo bralno društvo. Koliko knjig, koliko časopisov prečitajo naši ljudje! Tako se prava narodna zavest in prava krščansko-narodna omika vedno bolj širi. Zato pa, koroški pododbor »Slov. kršč.-socijalne zveze«, vzbudi se in začni snovati izobraževalna društva po vsej Koroški! Kjerkoli na Južnem Štajerskem se ustanovi v bodoče mladeniška ali dekliska zveza, naj nje ustanovitev voditelj ali voditeljica naznani tajniku »Pomožnega odbora za Štajersko.«

Gospodarske stvari.

Zlata pravila prašičjereje. 1. Redi in oskrbu prašiče kolikor moč dobro, in

sicer živali za pleme, kolikor se da po ceni, pitavno žival, kar se dá obilno. 2. Kaj popolneje se da doseči le s specialiteto. 3. Rabi samo zdrave živali pravilnega života za pleme in nikoli prezgodaj. 4. Razven pitavnim prašičem privošči vsem živalim vsaki dan par ur gibanja na prostem, če je vreme zato; ravno zato so prešiči, ki se pasejo, tako zdravi. 5. Skrbi za gorek zračen, svinjak brez prepiha, ki bo po zimi topel, po letu lepo hladen. 6. Vsako vznemirjenje živalim bolj ali manj škoduje, posebno onim, ki jih pitamo. 7. Snaga je glavni pogoj srečne prašičjereje. 8. Plemenskim živalim daj sicer obilne piče, pa ne do masti. 9. Pokladaj vedno le zdravo krmo, ki tekne. 10. Močna krmila polagaj bolj suha, korenstvo pa le kuhano ali sparjeno. 11. Skrbi tudi vedno za svežo krmo. 12. Vsaki dan pokladaj ob strogo določenem času pičo — mladim pujskom in odstavljenim ne pokladaj preveč naenkrat, zato pa tudi večkrat. 13. Daj priliko ščetinarjem, da dobijo vsak dan na razpoloženje vnapenastih kosov prsti, kosove oglja i. t. d. 14. Plemenski svinji mehko nastelji, predno se opraseti; nadzoruj sicer porod, a ne segaj prezgodaj vmes. 15. Odsčipni pujskom ostre zobčke, če le moreš vže v prvih 24. urah. 16. Od 3. tedna naprej naj pridejo pujski ob lepem vremenu s svinjo vred na prosto, od 4. tedna naprej začni pokladati postransko pičo. 17. Pusti pujske od 7 do 8 tednov pri svinji, za naprej odmenjene celo 9 do 10 tednov. 18. V enem oddelku naj bodo skupaj samo enako krepke živali, slabiče deni posebej. 19. Če le moč, tehtaj pitavne prašiče vsaki mesec. 20. Mnogo vodene krme da vodeno meso, močno oljnata piča da oljnato slanino in koruza pobarva mast in slanino rumeno. 21. Z ječmenom, grahom, bobom in rženimi otrobi se priredi najboljšo meso, slanino in mast.

Razne novice in druge reči.

Naše misli. Božični prazniki se nam bližajo. In zdi se nam, kakor da bi se zajedno približeval našim srcem neizrečno dobrodejen mir, neko osrečujoče čustvo blaženosti in zadovoljnosti. Velikost in svetost božičnih praznikov že kaže svoj upliv na nas. In kdo se more temu uplivu ustavljati, kdo pred njim zapreti svoje srce? Tudi človek, ki je izgubil vsa blažja čustva, ob božičnih praznikih se mu vračajo izgubljena čustva nazaj in ga osrečujejo. Celó onim nesrečnežem, ki so izgubili vero vsled protiverskega življenja ali pa prevelike domišljivosti, se zaiskri v njih duši zopet žar lepših dni, ko še so nosili zaklad žive svete vere v svojem srcu, ter jih potegne z nepremagljivo silo pred jaslice, v katerem leži božje Dete. Svetost in blaženost božičnih praznikov je čudodelna! Želimo našim naročnikom in čitateljem, da tudi oni zavživajo v polni meri srečo, ki jo prinašajo božični prazniki seboj. Želimo jim odkritosrečno vesele in srečne praznike! Pred Božičem se več ne vidimo, pač pa še enkrat pred novim letom. Na svidenje!

Mladeniška zveza pri Sv. Ilju v Slov. gor. je imela v nedeljo, dne 6. dec. v čitalniški sobi svoj poudelni shod, katerega se je vdeležilo precejšnje število mladeničev. Tajnik Franc Žizek je pozdravil navzoče mladeniče. Duhovni voditelj č. g.

Jakob Rauter so nam na srce polagali besede našega gesla: Bog in narod! Ti besedi sta dragi in sveti, in da je isti, ki Bogu zvesto služi, tudi dober in zvest narodnjak. Voditelj Žebot nam je predaval o nemškutarjih, kako in v čem so nam škodljivi in kako jih lahko spoznamo.

Sv. Anton v Slov. gor. Iz pisma katoliško narodnega mladeniča povzamemo: Prvi adventen teden smo imeli tukaj sveti misijon. Slišali smo premnogo lepih nauk, katerih se hočemo držati in po njih živeti. Zato se bomo ogibali tudi slabih časnikov in se držali le takih, kateri nam utrjujejo v naših srcih versko in narodno zavest. Z Bogom in Marijo za slovensko in nebeško domovino! — Piše se nam tudi: »Štajerčevi« pristasi strašno sovražijo našega vrlega poštarja, kateri nas kmalu zapusti, ker je dobil boljše mesto pri Št. Ilju v Slov. gor. Napadajo ga celo v »Štajercu« na zelo nesramen in lažnjiv način. »Ljubi svojega bližnjega«, pravi Zveličar, a »Štajerčevi« pristasi poznajo le sovrašтво in hujškanje. Odkar prihaja ta list med nas, ni več pravega miru. Proč torej z njim, da se vrne med nas zopet mir in zadovoljnost!

Sv. Benedikt v Slov. gor. Mrzla zima že nastopa, zato vse življenje v naravi pojema. Videti je le tuintam kakega lovca, ki s svoje dvocevko na rami koraka po pobeljeni ravnini. Ko sem tako opazoval lovce, se mi je naenkrat vzbudila misel na lovca na korondiče, kaj ko bi ta k nam prišel! Utegnil bi tudi tukaj imeti dober lov, posebno po sosednjih občinah. Tja proti Bačkovi in Šavnici se nahaja precej te golazni. Tudi če bi prišel lovca na pomoč hungerpajarski pajek, bi imela oba dosti opravila. Za vodnika se ponudim jaz. Vem, gospod urednik da Vam bo žal, ker se zaradi opravila ne boste mogli udeležiti lova, zato Vam bom pa jaz poročal o lovski sreči. — C.

Tinje na Pohorju. Lep razgled se razprostira pred menoj, ko hodim po Pohorju za »abcami«. Ker lahko z višave opazujem svet, vidim mnogo kaj. O tem vam bodem, gospod urednik, tudi poročal. Dne 24. m. m. je šel Franc Smogavec, žagar, v pilo, opravljat svoje delo, a našel je smrt med kolesi. — Kakor drugod, ima tudi v Tinjah »Štajerčeva« stranka mnogo pristašev, a naročnikov vendar nima mnogo. Poprejšnji »Štajerčev« naročnik je bil nek žagar Woitschnik Josef, a nas je zapustil ter šel s trebuhom za kruhom v svet. Dobili smo kmalo naslednika, to je neki mladenič, katerega stariši so vrli narodnjaki in naročniki »Slov. Gospod.« Upamo da ga bode kmalu opustil. Lepo število prihaja »Našega Doma« v Tinje, kateremu želim najboljši uspeh. Naj bi mu še vsak naročnik pridobil še enega naročnika za drugo leto. Naj se ta list širi tudi med tinskimi mladeniči in dekletami, naj pristopajo v obilnem številu tudi k bralnemu društvu, katero jim nudi koristnega in zabavnega berila v sedanjem dolgem zimskem času. Prihodnjič več. Z Bogom! — Pohorski ovčar.

Hajdin pri Ptuj. Naša mladeniška Marijina družba obstoji že blizu 5 let in šteje 86 udov, toda smrt ji je dozdal prizanašala, dočim dekliska družba že žaluje za štirimi družbenicami. Ali kruta smrt, ki nikogar ne vpraša, bodi si mlad ali star, nam je iztrgala sedaj iz naše sredine vrlega, komaj par mesecev oženje-

nega, Jožefa Pišek v 25. letu svoje starosti. Umrli je na zastrupljenju krvi, komaj pet dni je bil bolan, trpel je grozne muke, toda mirno udan v božjo voljo. Bil je v samskem stanu priden in pobožen mladenič, ki se ni sramoval ob javnih nastopih in slovesnostih nositi Marijine svetinje in je tudi želel, da so mu jo, ko je na mrtvaškem odru ležal, pripeli na prsi. In ker je v življenju Mariji tako zvesto služil, gotovo ga tudi ona, ki je Mati ljubezni, ne bode zapustila s svojo priprošnjo pred sodbo najvišjega Sodnika. Bil je tudi naročnik »Našega Doma«, odkar je začel izhajati. Pogreb je bil v nedeljo, dne 6. dec. dopoldne na šentvidsko pokopališče, ker je v dotični župniji bival. Spremljalo ga je precejšnje število družbenikov z Marijinimi svetinjami in obilo ljudstva. Nagrobni govor so imeli č. g. o. Andrej Brdnik, župni upravitelj pri Sv. Vidu, da je vse navzoče ljudstvo na glas jokalo. Naj v miru počiva! V hvaležen spomin! Ignacij Muzek, t. č. voditelj mlad. Mar. družbe.

Iz Spodnjega Hajdina. Blizu tebe, ptujski listič, smo, ali za te pa ne maramo. Mi te poznamo pač najbolje! Res si na zunaj tako priliznjen, da kdor bi te dobro ne ogledal, bi si mislil, saj ni tako hudoben, kakor se sliši. O Antikristu smo že slišali, kako bode učil in se delal, kakor bi bil Kristus; tudi ti si njemu podoben, tudi ti si kakor Antikrist, se delaš, kakor bi bil najpravičnejši in naš najboljši prijatelj. Toda ni tako, ne, poznamo te še predbro. Ti pišeš o vernem ljudstvu in o duhovnikih marsikaj, a ne veš, ali je vse res ali ne, in tebi je to vseeno, samo da se drugi blatijo; če te človek že od daleč zagleda, ne vidi in ne sliši nič drugega, kakor samo o duhovnikih in o vernem ljudstvu! Tiste novice, ki jih pričbuješ, pa so nam že itak v »Našem Domu« in »Slovenskem Gospodarju« bile poprej naznanjene, za to nam ni treba čakati na tebe, ptujski »Štajerc«! Mladeniči in mladenke, proč torej sedaj ob novem letu s tem hinavskim in priliznjenim listom!

Iz Središča. Dve leti sta ravno minuli, odkar imamo ustanovljeno deklisko Marijino družbo. Zahvaliti se imamo za njo našemu za vse dobro vnetemu č. g. kaplanu. Spremile smo že tri sestre pred altar k poroki, neusmiljena smrt pa, ki nikomur ne prizanese, je letos pobrala že dve žrtvi izmed Marijinih otrok. Prvo iz Središča, Katarino Kocjan, dne 18. maja, drugo iz Obriža, Juliano Aleksič, dne 24. novembra. Poslednja je bila osem mesecev v postelji, vsa potrpežljiva in udana v božjo voljo. G. kaplan so jo tudi večkrat obiskali ter tudi prevideli s svetimi zakramenti; dva dni pred smrtjo so jej še prinesli škapulir Marije karmelske, ki ga je poljubovala, da je bilo vsem navzočim v ginljiv izgled, ter zaklicala: O mila smrt, odpri mi skoro vrata sv. raja! Pogreba smo se udeležile skoraj vse družbenice, čez 30 nas je bilo belo oblečenih, z gorečimi svečami, moleče sv. rožni venec. Tudi nesle smo jo me ter jej v slovo zapele doma, kakor na pokopališču žalostinke in tako smo jo izročile materi zemlji. Naj počiva v miru! Mi pa, ki še potujemo po tej solzni dolini, ostanimo udane in stanovitne hčere svoji nebeški Materi, da nam kedaj izprosi srečno priti tje, kjer ne bode sovražnikov, ne trpljenja, ne težav, ne bolečin, ne solz, ampak večno

veselje brez konca in kraja. — Hčere Marijine.

Sv. Križ tik Slatine. Dragi «Dom»! Bodi pozdravljen od nas križevskih deklet, ki ti sporočamo svoje srčno veselje, koje smo doživele dne 8. decembra. Imele smo namreč dekleta Marijine družbe skupno sveto obhajilo, ki so nam ga priredili naš č. g. nadžupnik Franc Korošec, za kar jim tukaj svojo srčno zahvalo izrekamo. Vkljub neugodnemu vremenu so dekleta prihajale že koj po tretji uri zjutraj v cerkev k skupni molitvi. Sv. obhajilo se je pa vršilo o pol šestih med lepo zbranim petjem!

Iz Pilštana. Preljubi «Naš Dom»! Veliko časa je že priteklo, odkar nisi iz Pilštana dobil nobenega dopisa. A zdaj ti pa že morem nekaj poročiti. Prvo, kaj ti sporočim, je to, da so se fantje in dekleta in tudi gospodarji zbudili iz narodne zaspanosti in da tebe «Naš Dom» in «Slov. Gospodarja» prav z veseljem prebirajo. To bo tebe gotovo veselilo, da imaš pri nas toliko prijateljev. Še nekaj, kar te bo, predragi naš prijatelj, tudi zanimalo, je pa to, da smo pognali iz naše fare nasprotnika tvojega, «Štajerca». Le še v malem številu potuje tukaj po naših grabnih, jeden še potuje ob hladni vodi proti Sušici in proti st. trgu. Želimo pa, da po novem letu še ta lista odpotujeta v Zagorje! Zdaj pa pošljem tebi, ljubi «Naš Dom», spoštovanim gospodom urednikom in vsem narodnim zavednim fantom, dekletom in tudi gospodarjem tisoč pozdravov! — Eden pilštanskih fantov.

Sv. Jernej pri Konjicah. Staro leto se nam nagiblje h koncu; vsak dobro misleči človek premišlja, kaj je doživel veselega ali žalostnega. Enake misli tudi mene navdajajo. A žal, ko premišlujem naše narodne razmere, ne najdem ničesar, kar bi me zamoglo veseliti. Edina tolažba mi je to, da imamo precej naročnikov na «Naš Dom» in «Slov. Gospodarja», ter upam, da jih bode v novem letu še več pristopilo. Kaj pa dela naše bralno in pevsko društvo? Kaj dela? Dočim po drugih župnijah tako marljivo napredujejo, mi spimo. Kje pa ste mladeniči, kje dekleta? Prej ste že tako izvrstno prepevali cerkvene in narodne pesmi. Prej smo bili že tako ponosni, da smo nosili glavo po konci, in jaz sem že klobuk kar na zatičniku nosil, dočim si ga sedaj tlačim sramotno na oči. Kaj je torej vzrok, da je vse takorekoč zamrlo? Ali je morda vaš vse hvale vredni gospod pevovodja kam odpotoval? Ne! Zato pa ne morem dalje molčati, saj sem itak že celo leto! In ne bodem miroval, dokler vas ne vidim zopet združenih. Čemu ste nampa pokazali, in čemu se privadili, ako sedaj ne nadaljujete? Zdi se mi, kakor bi lačnemu prav dobro jed pokazal, mu dal jed nekoliko pokusiti, potem mu pa, ko bi oni najrajši užival, odvzel. Gotovo bi se mu boljše zdelo, da bi mu je ne dal pokusiti. Kmalu bodo božični prazniki. Kako veseli smo lani poslušali mile pesmice o praznikih, ali bode tudi letos tako? Zbudite se zopet, ki vas veseli petje in budite tudi druge in ostanite potem stanovitni. Na delo torej! Ako boste pevci vstrajno goreli za petje, tedaj bode gotovo tudi gospod pevovodja dobil zopet veselje, nadaljevati trudapolno delo. In mi mu bomo hvaležni za to. Pa tudi pri bralnem društvu opazujem neko zaspanost. Veliko koristnega se nam je predlagalo pri zadnjem občnem zboru,

a vse je padlo na kamenita tla. Ali pa mi more kdo dokazati, da se je tudi že kaj storilo? Tudi tukaj kličem: na delo odbor, na delo mladina! — Vzbuja jo zaspanec.

Iz Škal v Šaleški dolini. Dolgo časa že ni bilo čitati v «Našem Domu» kakšnega dopisa iz Škal. Zato sem se namenil pisati par vrstic, ker bomo kmalu nastopili novo leto. V adventnem času smo ter pričakujemo veselih božičnih praznikov in novega leta. Zdaj v tem času si kratimo dolge večere s knjigami družbe sv. Mohorja in z dobrimi katoliškimi poučnimi časopisi. Zato moramo skrbeti zdaj proti koncu tega leta, da ostanemo zvesti «Našemu Domu» in «Slovenskemu Gospodarju» in še pridobimo več novih naročnikov! Skrbeti pa tudi moramo zato, da bi kmalu za vselej pokazali «Štajercu» pot nazaj, odkoder je prišel. Kot udje dične Mohorjeve družbe, ostanimo ji zvesti še zanaprej in skrbim, da ne bode tukaj v naši župniji nazadovala, ampak napredovala. Pomislimo, da se dobi za dve kroni toliko poučnega in zabavnega berila! Torej draga mladina in vsak, kateri ima veselja do čitanja, naj si priskrbi zdaj ob novem letu in si naroči dobrih časopisov in postane ud družbe Mohorjeve! «Naš Dom» velja samo eno krono za celo leto, to je sploh najcenejši slovenski list! Lahko si ga naroči vsak, naj si bo že bolj ali manj premožen. Pač pa bi bilo sramotno za vsakega Slovenca, ako bi si naročil takšen list, kakor je «Štajerc». To se že tako dobro pozna, kateri je naročnik «Štajerca»; ta tudi nima že več srca za slovenski narod, pa tudi nima več spoštovanja do duhovnikov in svete katoliške cerkve. Mi pa, dragi Slovenci, hočemo biti dobri kristjani in zvesti naročniki dobrih katoliških časopisov.

Št. Jungerta pri Galiciji. Dne 10. dec. je našel kmetski fant, Martin Križan, ko je šel skozi gozd, dve pravi, lepi gobi. Gobe v tem času med snegom, to je nekaj nenavadnega!

Novacerkev pri Celju. Pozdravljam te, predragi «Naš Dom»! Vselej te sprejemam z največjim veseljem, ker mi prinašaš premnogo zanimivega in poštenega berila. Posebno me veseli kadar čitam, kako da napreduje kmečka slovenska mladina, kako se zbira v pevске kroge in poštena razvedrilna društva, in si tako, trdna v krščanskem mišljenju, pridobiva duševnih in telesnih koristi. Živela slovenska mladina! O da bi pač vsa naša kmetska mladina se vedno bolj in bolj zanimala za dobre slovenske, krščanske knjige in liste, bi po teh si pridobivala dušni in telesni blagor in razvoj, kateri je tolikanj potreben človeški družbi. Koliko manj bi bilo javkanja in stokanja med ljudmi, ne bilo bi toliko pretepoz in umorov in sodnija bi ne imela toliko opravka. Žalibog še v naši dekaniji je bil en tak žalosten slučaj, da je 18letni mladenič ubil mladega moža, kateri je zapustil ubogo udovo z majhnim otrokom. Dokler bodo naši slovenski očeti naročevali in vzdrževali protiverske in ničvredne liste, je zastoj upanje dobiti dobrih sinov in zvestih državljanov. Eden takih pohujšljivih listov se jako šopiri sedaj med kmeti ter se jim laska s tem, da jih ljubi. Ta lažnjivi kljucek tihotapi tudi po naši prelepi dekaniji novocerkovski. Iz lastnega

prepričanja mi je znano, da je ta list škodljiv posebno mlajšim ljudem.

Loka pri Zidanem mostu. Cenjeni gospod urednik «Našega Doma»! Prosim, izvolite sprejeti nekoliko besed iz naše župnije. Dne 7. novembra smo vozili veliki zvon za podružno cerkev sv. Lovrenca iz postaje Rimske toplice. Zvon tehta približno 10 centov. Kako lepo je bilo videti ta zvon, ki je bil ves v vencih, da se je le malo videl iz njih. Sedaj bode zvon do spomladi v cerkvi, ker se mora zvonik poprej nekoliko popraviti. — V nedeljo, dne 22. septembra popoldne pri večernicah se je slovesno odkrila in blagoslovila nova krasna zastava mladeniške in dekleske Marijine družbe. Zložili smo za njo udje, toda ne dovolj, in kolikor je manjkalo, dodal je neki blagi dobrotnik, katerega na njegovo željo ne imenujem in kateremu izrekam v imenu vseh mladeničev in deklet tisočkrat: Bog povrni! Najprej je bila pridiga, katero so imeli č. g. Franc Časl, župnik pri Sv. Lenartu nad Laškim, po pridigi je bilo odkritje zastave in blagoslov, potem procesija s presv. Rešnjim Telesom. Krasno je bilo videti toliko mladeničev in deklet, ki smo z gorečimi svečami šli pred Najsvetejšim med krasnim petjem. Potem je bil v cerkvi zopet blagoslov, na kar so dekleta zapela lepo pesem: Pri tebe o Marija... Ljudstva je bilo toliko, da je bila cerkev natlačeno polna. To je bilo veliko veselje. Ali to veselje se nam je skalilo, ker so se naš dosedanji gospod župnik odločili, zapustiti našo faro, katero so vzgledno oskrbovali 4 leta in 11 mesecev. Hvala Vam za vse. Z Bogom.

Miklavžev večer na Dunaju. Vem, da ste prav radovedni, predragi bralci «Našega Doma», kako da smo kaj mi dunajski Slovenci in Slovenke obhajali Miklavžev večer. V resnici rečeno, prav izvrstno! In obdarjeni smo tudi bili! A saj vem, da bi že radi zvedeli, s čim? Ta dar je namreč novoustanovljeno slovensko katoliško izobraževalno društvo «Straža», katero nam je že bilo nujno potrebno. S prekrasnimi besedami so nas g. predsednik nagovarjali, da se vpišemo med ude društva «Straže». In res so njihove besede v udih sad obrodile, kajti mnogo jih je pristopilo, a ti, ki še niso, vpišejo se gotovo prihodnjič. Potem so imeli govor preč. g. Fr. Rebol, ki so nam naznanili namene tega društva, ki so: Vse tukaj bivajoče Slovence ohraniti vrle katoličane in narodnjake! Da se pa tem ložje doseže, se nam bo vsak mesec enkrat v domačem jeziku beseda božja oznanjala. Vsa zbrana obilna množica je bila tega silno vesela. To društvu bo tudi po možnosti skrbelo, da se bodo otroci slovenskih starišev vsaj enkrat na teden v materinem jeziku poučevali. Društvo «Straža» hoče tudi po svojih močeh za tukajšnje slovenske delavce skrbeti, kar bi tem bilo v velik prid. Bilo bi še mnogo naznaniti, a sedaj mi primanjkuje časa. Hočem Vam samo še to povedati, da smo prepevali tudi krasne slovenske pesmi. Dunajski Slovenci, le po tej poti naprej, potem gotovo ne zaidemo! A črna zemlja naj pogoltne tega, kdor odpada. — Spuhljanka.

* * *

Koroške novice. Velike koristi za ljudstvo bode postava radi popivanja pri

pogrebih, katero je na predlog slovenskega poslanca Grafenauerja sklenil v Celovcu koroški deželni zbor. Po novi postavi, katero bo gotovo v kratkem cesar potrdil, bode ljudem prepovedano popivati v hiši mrliča in po pogrebu, kar je bila žalibog do sedaj navada ali prav za prav razvada. Marsikateri posestnik, ki je imel nesrečo vzdržati pogreb, si bode potem oddahnil. — V Celovcu bodo povečali in prenaradili kolodvor; je potreba radi nove železnice v Rožno dolino. — V Celovcu so sezidali novo sirotišnico Vincentinum za zapuščene otroke. — Pisarno znanega odvetnika dr. Abuje, ki je pred kratkim umrl, je prevzel dr. Ehrfeld. — Deželni poslanec Waldner, ki zastopa v deželnem zboru tudi precejšnji del slovenske Ziljske doline, je lansko leto pred volitvami obžaloval, ker ne razume toliko slovenski, da bi se mogel zgovoriti s slovenskimi kmeti; letos pa je v deželnem zboru na najbolj nespodoben način zasramoval slovensčino. Tudi Tempohar se je v deželnem zboru pridruševal, da njegovi slovenski volilci obsojajo dr. Brejca, ki brani in se bojuje le za slovensko pravično stvar pri sodiščih. Boljše bi bilo, da bi možakar molčal, kakor da govori take neumnosti. — V nedeljo dne 22. novembra je nekaj rudarjev leškega premogokopa pri Prevaljah spravljalo les iz starih zapuščenih jam. Naenkrat se zemlja zasuje in zakoplje 28-letnega delavca Janeza Staberja, očeta dveh nedoraslih otrok; čez dve uri so ga izkopali mrtvega. Posvečuj praznik! — Edino v Prevaljah imajo slovenski delavci svojo katoliško društvo, ki šteje blizu 100 udov in prav dobro deluje. — V Mohličah bi radi imeli nekteri v cerkvi nemško pridigo. V resnici je vseh Nemcev samo šest. Nekteri nemškutarčki postajajo strašno predrzni, in ravno tisti, ki hočejo po slovenskih cerkvah najbolj zapovedovati, se najmanj brigajo za spolnivanje krščanskih dolžnosti. — Gospod dr. Brejc je odložil svoj mandat kot deželni poslanec kranjski. — Nemške liberalce silno jezi, da so se dne 25. novembra zbrali v Celovcu zaupniki koroških Slovencev. Če tudi so na Koroškem Nemci v veliki večini, se vendar Slovencev boji. To so skrajno nesramni ljudje! Koroškim Slovincem očitajo, da nove slovensčine ne razumejo. To ni res! Zakaj pa potem naročujejo koroški Slovenci v tolikem številu Mohorjeve knjige, ako jih ne razumejo? In zakaj potem liberalci, kakor lansko leto Metnic, Tempohar in drugi, razširjajo ob volitvah liste, pisane v čisti novoslovensčini? In zakaj razširjajo in priporočajo »Štajerca«? Saj se je v precej lepi slovensčini pisan. Le dajte koroškim Slovincem več pravic v solah in naj se otroci uče več svojega materinskega jezika! Daleč bodo koroški Slovenci potem prekosili bedaste nemške deželane.

Spodnji Dravograd. Dopisun od tukaj se predrzne v »Štajerčev« številki 25 od 13. t.j.m. vprašati: »Kaj pa poreče k temu »Naš Dom«?« Gospod urednik! Povemo vam, da sta »Štajerc« in njegov pristaš malopridna lažnjivca, ker so imenovani gg. veleposestniki bili dobro poučeni, kar veste tudi nemčurski purgarji, in tega ne bomo še enkrat na dolgo in široko razlagali. Kar pa kvasi o »črno-suknarjih«, da bi se bilo pri volitvi po njihovem nasvetu ravnalo, moremo le odgovoriti, da ste nespametni, ker volilci iz

cele občine vedo, da od č. g. duhovnikov nobeden ni agitiral in tudi pri volitvi ni bil, torej se tudi po nasvetu čast. gosp. duhovnikov voliti ni moglo. Da lahko purgarsko večino iz občinskega odbora vržemo, smo na njih jezo in žalost že večkrat dokazali in še tudi bomo. In ti ptujski lisjak, si bil lani pijan ali si letos? Lani si kričal: »Ljubi kmetje, dragi kmetje, jaz vam bodem pomagati in rešil, pošljite samo dve kroni, »Štajerc« bode zanjprej strašno velik«, kako se pa poteguješ za kmete, to se vidi iz tvojega dopisa. Namesto da bi se poganjal za nas kmete, pa držiš z nemčurskimi purgarji, katerim se že itak dovolj dobro godi. Ubogi, opeharjeni tvoji naročniki. Fej te bodi! — Več kmetov.

Libuše pri Pliberku. Na god sv. apostola Andreja, patrona tukajšnje podružnice, so nam č. g. Šimon Bauer, dekan v Pliberku, ob obilni udeležbi ljudstva slovesno blagoslovili novo bandero, ki je jako lepa ter ima na eni strani podobo sv. Andreja, na drugi pa presveto sladko srce Jezusa.

Iz Štebna v Podjurski dolini. Nenavadno žrtev je zahtevala nemila smrt letos pri Rakebu, kjer je napravila veliko žalosti in britkosti materi-vdovi, katera je morala že tretjekrat stopati za krsto svojih ljubljenih otrok. Že meseca vel. srpana ji je vzela smrt najstarejšega sina Franceta, posestnika, še le v 29. letu svoje starosti, kateri je s svojo materjo v lepem miru, zastopnosti in ljubezni vodil gospodarstvo. Ni pa bilo zadosti, da je mati zgubila najskrbnejšega sina in hiša dobrega gospodarja, potrkala je smrt v drugič na vrata ter odnesla ji dvajsetletnega sina Lipeta, katerega smo položili k zadnjemu počitku meseca kimovca. Imela je še žalujoča mati edino hčerko osemnajstletno Marijo, katera naj bi ji bila v tolažbo in pomoč v njenih tako britkih dneh. Pa tudi to, edino hčerko, je v cvetu njene mladosti presadil nebeški vrtnar v svoj nebeški vrt. V sredo 2. grudnia je tudi ta, po devetnajstdnevni silno mučni boleznii se preselila iz te solzne doline, kakor upamo, v srečno večnost. Sedaj pa krije črna zemlja tvoje deviško telo, katero je bilo vzor lepega miroljubnega in pobožnega življenja. Bog utolaži žalujočo mater, tebi pa draga Marija kličemo: Spavaj mirno deklica, — nepozabna prijateljca, — želimo večno veselje ti — tam gor nad zvezdami!

Iz podjurske doline. »Če se za ničvrednega ptujskega luteranca »Štajerca«, skoraj v vsaki župniji dobi kaka baraba, ki ga ljudem priporoča in vsiljuje, zakaj bi se naj dobri ljudje ne pobrigali malo, da se pridobijo tiste svoje sosedo, kateri do sedaj še niso ničesar brali, za naše liste«. Te besede »Slov. Gospodarja« veljajo v polni meri tudi za naše koroške razmere. Človek se mora le čuditi, kako razširjajo med našim koroškim slovenskim ljudstvom nekteri protiverske in Slovincem sovražne liste, kakor so »Bauernzeitung«, »Štajerc« in druge. To nas mora vzbuditi, da tudi mi z jednako in še večjo gorečnostjo razširjamo in naročujemo naše krščanske in slovenske časnike. Najbolj sta razširjena »Mir« in »Naš Dom«. Ako si »Mira«, ki je nekoliko dražji, eden ne more naročiti, naj si ga naročita skupaj dva ali trije; »Naš Dom«, ki velja samo eno kronico, pa si naj naroči vsaka hiša. Pa ne samo

naročiti, ampak tudi plačati je treba časnik. Gotovo se nahaja v vsaki fari mož, če ne drugi, pa domači dušni pastir, ki bode radovoljno šel ljudem na roke, sprejel naročnino in odposlal na pravo mesto. Torej na delo, dragi kmečki možje, dragi slovenski mladeniči in dekleta! Storimo vse, da bode po novem letu v velikem številu zahajala med koroške Slovence »Mir« in »Naš Dom«! Bog daj blagosloval

Iz Velikoveca. Dne 1. grudnia je bila pri občinski volitvi v Velikovcu velika praska. Liberalni nemškutarji so spravili mesto, kakor je sploh njihova navada, v velike dolgove. Proti temu je že prej na nekem volilnem shodu ljudstvo odločno ugovarjalo, posebno hudo je prijemal tedaj nemškutarske liberalce kolarski mojster Čarf in malo je manjkalo, da ni prišlo do pretepa. Volitev občinskega odbora se je vršila ob tako velikanski udeležbi, kakor še nikdar poprej. Volit je prišlo nad štiri petine volilcev. V tretjem razredu so spravili Slovenci v mestu Velikovcu skupaj nad 80 glasov. Zvečer se napravili sicer liberalci pijani zmage bakljado, tulili in vpili, kakor divjaki; resno misleči nemški Velikovčani pa so z glavo kimali in rekali: Do sedaj smo mislili, da je Velikovec čeli naš, a danes smo spoznali, da se močno goljufamo. Počasi pa sigurno zgublja svojo moč protiverski koroški liberalci, ki poznajo le slovenski denar, slovenski jezik pa zaničujejo. Le počakajte!

St. Jurij na Vinogradih. V zadnjih letih se je pri naši farni cerkvi marsikaj napravilo in popravilo. Leta 1894 so dali farmani od znotraj ocediti cerkev, napravili so si nove cerkvene stole in prestavili prižnico. Stolp je isto leto lepo ocedil neki Schmidt iz Velikoveca, isti ki je pozneje pri popraviljenju stolpa v Možici padel doli in storil nesrečno smrt. Dobili smo pozneje kot pravi kras naši cerkvi lepi plašč za popoldansko službo božjo, krasni »Vespermantel«, katerega so kupili Jurnova mati na Blatu. Še v Celovcu nimajo lepšega plašča, kakor mi v Šent Jurju. Lansko leto pa je nam kupil grof Kristalnik v Svincu, katerega sorodniki so v šentjurski kripti, (spodnji cerkvi) pokopani, lepo večno luč. In letos? Za prižnico je kupil in napravil dragoceno preprogo Franz Dreier, krojač in gostilničar pri Pivkežu. Zadi za prižnico je visela prej zaprašena, sicer dragocena in umetna Marijina podoba. To podobo je osnažil in popravil prav lepo in po ceni akademični slikar J. Dekleva, slovenski rojak iz Maribora. Lepi, dragoceni okvir za Marijino podobo pa so nam kupili borovski Šimen, kojih žena zmiraj prav lepo skrbijo za cvetlice in rože v cerkvi. Omenjena Marijina podoba je glede umetnosti zelo dragocena, vredna je do šest ali sedemsto kron in je bila najbrž šentjurski cerkvi podarjena od kakega grajščaka v bližini. Za praznik vseh svetnikov pa smo dobili šentjurčani lepi prenovljen tabernakelj na durce, prej se je sukal. Popravil in prenovil ga je kaj lepo in skrbno Jakob Guzelj, podobar v Volšberku, katerega tem potom toplo priporočamo. Nekteri naši farmani so sicer precej globoko segnili v žep, a to so radi storili, ker jim tabernakelj prav ugaja. Povrnili bo jim stotero ljubi Jezus, ki ima sedaj v naši farni cerkvi kolikor toliko dostojno in lepo prebivališče. Naj povrne dobri Bog stotero dobrotnikom naše farne cerkve, kar so darovali in bodo darovali Njemu

v čast. Če nam Bog zdravje in srečo da, bomo skušali prihodnje in poprihodnje leto še marsikaj napraviti in popraviti v Šent Jurju, v Malem Št. Vidu in v Št. Lambertu. Oj, da še bi kdo v lotriji zadel vseh pet »ekstratnih« številk in nam nekaj odstopil, da potem enkrat ponovimo glaven oltar in oltar sv. Ane. Potem imamo v Št. Jurju vse. Tistemu in vsem dragim bralcem »Našega Doma« želijo naši farmani srečno in veselo novo leto! Živio!

Zgornje Trušnje. V naši bližnji okolici smo imeli v zadnjem času dva žalostna pogreba. V mostiški fari blizu Haberna je umrla mlada 16-letna deklica, Marija Rutnik, ki bi imela postati posestnica velike Rutarjeve kmetije. Še ne leto, ko so pokopali mater in pred kratkim so pokopali pridno hčerko. Malokdaj vidiš tako velikanski pogreb, kakor ga je imela Rutarjeva hčerka in malokje žalujejo ljudje tako britko, kakor pri tem pogrebu. Ni bilo morda očesa, da bi se ne solzilo, ko so v dolgem sprevedu deklice nesle truplo svoje tovaršice na šentjansko pokopališče. — V Šmihelju, dješke fare, so pred kratkim obhajali sicer veselico, da je pok. možnarjev mogočno odmeval po gorah, ko je sin znane Mohovnika jemal v zakon Čehnerjevo hčer, a ravno v Šmihelju so nekaj časa navrh imeli veliko žalost. Umrla je kmetica Potočnica - Drtnik in svojemu možu zapustila sedem neoskrbljenih otrok. Koga bi ne pretresel ganljiv prizor, če vidi na grobu svoje matere zraven očeta plakati in obupno jokati nedolžne sirote. Pa kaj si hočemo pomagati. Udati se moramo v voljo božjo. Naše misli niso božje misli.

Iz važenberške občine. V naši občini, kjer se zgodi marsikaj zanimivega, smo sedaj posebno radovedni, kdo bo v prihodnje imel lov, ali Velikovčani ali kmetje. Prejšnji občinski odbor je sklenil, da se lov licitira in odda po davčnih občinah, kakor pripušča nova lovska postava. Novi občinski odbor, pri katerem pa je večina prejšnjih odbornikov, je proti dvema glasoma (Štefan in Šimen) sklenil, naj ostane lov Velikovčanom. Proti temu so šli nekateri protestirali in kakor se sliši, pride lov na dražbo po davčnih občinah. Kdo ga dobi, Vam naznam prihodnjic.

* * *

V kateri starosti se sme poročiti? Na Ogerskem sme mož z 18 let z deklico 16 let stopiti v zakon. Na Španskem se sme 14letni mladenič poročiti z 12letno mladenko, dočim mora na Francoskem imeti »ona« 15 in »on« 18 let. Istotako kakor na Španskem, je tudi na Grškem in Portugalskem. Na Ruskem se zahteva pri mladeniču starost 18 let, pri deklici 15 let. V Švici moškim ni dovoljeno pred 18. letom in ženskam pred 17. letom se poročati.

Pri tatvini vstreljen. Moric Lenard, trgovec v Kakovi na Ogerskem, je slišal 28. m. m. po noči v svoji prodajalni sumljivo ropotanje. Vstal je in zagledal neko osebo, ki je prav naglo basala blago v vrečo. Nato je zagrabil trgovec samokres, vstrelil na tatu in ga tudi zadel. Ko so hišni prebivalci prihiteli v prodajalnico, so našli tatu že mrtvega. Krogla mu je predrila srce. Toda kako je bilo začudenje ljudi, ko so spoznali v njem občinskega nočnega čuvara, Toma Kostianu.

V Roči v Istri so v občini gospodovali Lahi. Ali pri občinskih volitvah te

dni so zmagali Hrvatje sijajno v tretjem in drugem razredu, le v prvem so prodrli nasprotniki. Roč je važna točka pri deželnozborskih in pri volitvah v državni zbor v peti kuriji. Z nasprotniki Slovanov povsodi ven!

Skrajna raztresenost. V Norimbergu na Nemschem je uradnik vodil razprodajo v neki zastavnici in je v raztresenosti prodal tudi svoj klobuk, ki ga je položil na mizo. Moral je brez klobuka domov.

15.000 kvintalov sladkorja v vodi. Na Labi, in sicer pri luki Laube, trčila sta drug ob drugega dva parobroda. Jeden je bil tako poškodovan, da se je pogreznil na dno reke, a z njim se je pogreznilo tudi 15.000 kvintalov sladkorja. Ne poročajo pa, da bi Laba vsled tega postala — sladka.

Prevaran redar. Kolesar se je pripeljal zvečer v mesto. Ker ni imel prižgane luči, prijel ga je redar ter vprašal: »Kje imate svetilnico?« »Tukaj, kakor vidite«, mu odgovori kolesar. »Da, pa zakaj je niste prižgali?« »Kaj, ni prižgana? Pred nekoliko trenutki je še gorela!« »Neumnost! Saj je ploščevina popolnoma mrzla. Vi je še sploh nocoj niste prižgali!« zakriči redar. »Kaj še! Ploščevina je tako tenka, da se v par minutah ohladi. To vam bom dokazal! Prižgal bom svetilnico ter jo zopet ugasnil; potem se bodem peljal tja do vogla hiše ter zopet nazaj in videli bode, da bode ploščevina svetilnice popolnoma mrzla.« Policaj je bil s tem zadovoljen. Kolesar se je vsedel na svojega železnega konja, se peljal do prihodnjega vogala ter izginil za njim. — In policist . . . ?

Napačno razumel. Neki trgovec v nekem šlezijem mestecu je dobil čvrstega sinčka, kar je očeta tako razveselilo, da je svojemu bratu naznanil dogodek s sledečo brzojavko: »Danes se je oglasil pri meni dečko, ki se imenuje tvoj nečak.« Brat je takoj odgovoril: »Saj moraš vedeti, da nimam nečaka. Ne verjami sleparju, vrzi ga ven ali pa ga daj zapreti.«

Iz države čmrljev in čebel. Potrpežljivi naravoslovci so se opetovano prepričali, da prihaja iz čmrljevega gnezda med pol 4. in 4. uro zjutraj velika samica, sede na streho ter 30—60 minut močno pahlja s perutnicami ter zraven glasno brenči. Nekateri opazovalci so bili mnenja, da je to nekaj petelin za čmrljev rod, ki zaspance budi na delo. Toda učenjak Buttel-Reepen je drugega mnenja. Čestokrat se je že opazovalo, kako se čebele postavijo v dolgi vrsti druga za drugo pri panjevi luknji, neutrudno udarjajo s perutnicami ter čudno brenče. Na ta način zračijo panj razne vlage, ki se nabere v njem. Ravno ta namen ima tudi »trompetar« na čmrljevem gnezdu.

Na neki spodnještajski železnici. Vlak se je pravočasno odpeljal iz postaje X. Sredi polja je vlak hipoma postal. Potniki so vprašali skozi okno sprevodnika, kaj se je pripetilo. »Krava je na progi«, se je glasil osoren odgovor. Potem je vlak zopet vozil naprej; čez deset minut pa se je ravnotako naglo z nova vstavil. »Kaj pa je že zopet?« — »Kravo smo zopet došli«, je odgovoril sprevodnik.

„Pokopališče ladij.“ Tako se imenuje otok Sable Izland, kakih 250 km vzhodno od pristanišča Halifax ležeči otok. Nad tem otokom leži skoraj vedno gosta megla, a peneči valovi butajo neprestano z veliko

silo ob skalovito obrežje. Vsled tega je otok pravi strah ladijam, ki prihajajo od juga sem, ali pa vozijo med Ameriko in Neufundlandom. Celo ladje, ki vozijo iz Evrope v New-York sicer 50 milj južno, so pri megli in viharju v nevarnosti, da zabredejo na peščene obali tega nevarnega otoka. Koliko nesreč se je pripetilo prejšnja stoletja, ko še ni bilo varnostnih odredb, svetilnikov itd., ni nikjer zapisano. Šele od leta 1801, ko se je na otoku ustanovila rešilna postaja, zabeležujejo nesreče. In po teh beležkah je od leta 1801 do 1884 se razbilo ob otoku 212 ladij.

Huda pozabljivost. O grofu Politierju se pripoveduje, da je bil tako pozabljiv, da je čez noč pozabil na najvažnejši sklep. In tako je moral odlagati nujne pote, ker se je vedno prepozno spomnil. Neki večer si je dal v žep površnje suknje tri kose opeke, ki bi ga naj spomnili, da mora priti k svoji zaroki, nadalje k nekemu prijatelju po denar, ki mu ga je posodil, in h krojaču poravnati stari račun. Drugi dan pa je sijalo solnce, tretji dan še bolj, šele četrty dan je nastopil veter in grof je oblekel površnik. Ko pa je otipal v žepu opeko, jo je zalučal proč, potem pa začel premišljevat, kaj bi naj opeke pomenile. Z velikim naporom se je spomnil, da mora iti svojega dobrega prijatelja tirjat, in ponosen, da ga vendar ni spomin zapustil, je šel naravnost nad prijatelja. Pomen ostalih dveh opek pa mu ni prišel na pamet.

Kaj morajo imeti vse pariški psi. Moderno vzgojen pes v boljši pariški rodbini, ki živi stanu primerno, potrebuje dokaj več oprave kot pri nas navaden človek. Pred vsem ima svojo postelj z blazinami in dragimi odejami, svoj umivalnik razun kadunje za kopati in svojo toaletno mizico. Ako gre tak pes na potovanje, vzame se v usnjato torbico vse, kar potrebuje na potu za zjutranje in večerno toaleto, kakor: glavničke, krtače za dlako, krtačice za zobe, zobni prašek, ušesno gobico, pile, škarje in ponočno čepico, da se mu pri nemirnem spanju kodri na glavi preveč ne razkuštrajo. Tudi potrebuje raznih plaščev, suknjenih in svilenih s čipkami. Na desni strani plašča je žep, kamor pride posetnica in žepni robec. Na nogah imajo zlate obročke, okoli vratu pa z dragimi kamni okrašene ovratnike. Kmalu bodo morali dobiti tudi revolverje, da tatovi pri njih ne vlomijo ter jih okradejo. Neumna pretiranost!

Kaj je modroslovje? Bogat mesar v Ravni je dal svojega sina v mesto šolat. V počitnicah, ko pride sin domu, vpraša ga oče kaj prav za prav študira. »Modroslovje!« odgovori mu sin. »Modroslovje, kaj je to?« vpraša nadalje oče. »Tega vam ne morem v par besedah razložiti in vi bi tudi težko razumeli. Hočem vam po to raztolmačiti z neko priliko. Vi mislite, da ste v Ravni, ni res?« »Da, saj sem tudi.« »Glejte, oče, z pomočjo modroslovja vam bom dokazal, da niste v Ravni.« »Tako, no to sem res radoveden.« »Le poslušajte! Ker pravite, da ste v Ravni, tedaj niste na Dunaju, kaj ne?« »Da, tedaj nisem na Dunaju.« »In če niste na Dunaju, tedaj ste drugod!« »Seveda!« »No vidite, ker ste pa drugod tedaj niste v Ravni.« »Glej, glej, res je res«, začudi se oče ter nekaj časa premišljuje. Naenkrat pa prisoli sinčku tako zaušnico, da mu je odletel klobuk daleč

v kot. »Oče!« zakriči fant ves prestrašen, »zakaj me pa bijete?« »Jaz«, vpraša ga oče začuden, »jaz ti nisem nič storil!« »Seveda ste mi dali zaušnico, saj vendar čutim na obrazu kako me skeli.« »Kaj še! Jaz te nisem udaril, to ti bom dokazal takoj in sicer s pomočjo tvojega modroslovja. Ti si v Ravni, med tem ko sem jaz, kakor si ravnokar dokazal, drugod. Zato ti vendar nisem jaz mogel dati zaušnice!«

Veseli božični večer.

Mrak je že razprostrl svoja krila nad velikim mestom. Kakor migljajoče zvezdice brlele so cestne svetilke v megli, ki je napolnjevala zrak. Izložbe prodajalnic žarele so v sijaju in krasoti, kakor bi božjemu detetu ponujale vse svoje bogastvo. Urno so tekali ljudje drug memo drugega. Jedni so hiteli domov v svoje družine, drugi so hoteli še v zadnjem trenutku opraviti svoja opravila. Tu in tam so se skozi razsvitljena okna že videla krasno okinčana božična drevesca, oznanjujoča božično veselje velikih in malih.

Le jedno stanovanje je bilo tiho, zapuščeno; v njem ni vladalo božično veselje. Uboga mati je sedela v žalost in tugo utopljena v kotu. Štirje otroci pa so stali na oknu in se ozirali po cesti in v nasproti ležeče hiše. Tudi na njih ni bilo opaziti božične radosti. Pričakovali so očeta. In od njegove povrnitve je vse odvisno, ne samo božični darovi, marveč še mnogo več, — tudi vsakdanji kruh v bližnji prihodnosti.

Koliko je v zadnjem času prejkala njih mati, in oče je tako žalosten hodil okoli! Koliko in kako so molili. Nekega dne je namreč prišel oče domov in jim povedal žalostno novico. Sumnili so ga tatvine. Postrežnik je bil namreč v večji trgovini. Nekoč je imel ravno opraviti v gospodarjevi pisarnici, ko je isti prešteval denar. Gospodarja so odpoklicali, zaprl je pisalno mizo, ključ pa pustil v njej. Ko se je povrnil in začel z nova preštevati, manjkalo mu je stogoldinarski bankovec. Vse iskanje je bilo brezuspešno, bankovca ni bilo nikjer. Sumili so Trnovca, ki je bil medtem sam v pisarnici. Poklicali so ga in izpraševali. Trnovec je zatrjeval, da je nedolžen. Pustil se je vsega preiskati, in bankovca niso našli pri njem. A ker je bil tisti hip res sam v pisarnici, ostal je na sumu, ki se je vedno bolj potrjeval, ker gospodar vključ vsemu iskanju bankovca ni našel. Danes, na sveti večer, se ima odločiti, ali Trnovec zgubi službo. Gospodar mu je napovedal, da ga, ako ne dobi bankovca, na večer pred božičem odpusti iz službe.

Nobeno čudo, da je mesto veselja prevladala žalost v družini. Goreče so molili k božjemu detetu, mati je v solzah zdihovala in molila. Res žalosten božični večer.

Skrivnostna tihota je kraljevala po sobi; niti glasu ni bilo čuti, le posamezni vzdih potrtne matere so se čuli.

Naenkrat pa najstarejši, enajstletni sinček zavpija: »Mati, oče gredo; vidim jih po cesti hiteti!«. Uboga mati se niti ni zganila. Prevzela sta jo žalost in strah, da niti vstati ni mogla. Ko je začela po stopnicah korake svojega moža, počiti jej je hotelo srce.

Vrata so se odprla. Že je menila, da čuje žalostno, osodepolno besedo: brez službe. Svojega moža niti dobro videla ni, tako se je stemnilo v sobi.

»Marija, otroci!« bil je njegov prvi vsklik. »Hvala Bogu, božje detece je uslišalo naše molitve. O poklekните z menoj in zahvalite se mu iz vsega srca. Vso pot sem molil, toda na kolenih se moram svojemu Izveličarju in Bogu zahvaliti.«

Jeden vsklik radosti, in že je bila žena v objemu svojega moža; otroci pa so polni veselja obkolili očeta in mater. »O povej, povej«, prosila je žena.

»Pred vsem zahvalimo se Bogu, vse drugo pride na vrsto«, odgovori mož. In veseli so ljudje poklekali in hvalili Boga tako srčno, kakor mogoče ta večer v nobeni družini.

Potem se le je oče začel pripovedovati. Pripovedoval je, kako je cel dan upanje njegovo vedno bolj in bolj ginevalo. Prosil je Boga za vdanost v voljo božjo, ako se njegova nedolžnost ne izpriča, in bode moral službo zgubiti. Kdo bode njega, kojega poštenje je tako omadeževano, tako kmalu zopet sprejel v službo. — Bila je ura pet; odbila je šesta. Vsaki trenutek morala se je odločiti njegova osoda. Naenkrat so me poklicali: »Trnovec h gospodarju«. Pomilovalni in škodoželjni pogledi so me spremljali; menil sem, da se v zemljo pogreznem. Sam ne vem, kako sem prišel v pisarnico. Ves omočen stal sem pred gospodarjem. Kar opazim, da se mi je gospodar približal in me prijel za roko. Sedaj še le nisem vedel, pri čem da sem. »Trnovec, prositi vas moram oprostčenja«, prišel je. »Razumem, koliko sramote,

strahu in žalosti ste v zadnjem času prestali — in sicer neopravičeno, edino le po moji, če tudi neprostovoljni krivdi. Stotak sem našel pred četrt ure. Vtaknil sem ga v neko knjigo; kako, mi je nejasno. Spominjam pa se dobro, da sem to knjigo takrat imel v rokah, odprto ravno na tem mestu, kjer sem našel stotak, in da knjige nisem potem več odprl. Spoznal sem krivico, katero sem vam storil. Toda storjeno je storjeno. A kar morem, to hočem storiti, sosebno danes na božični večer. Trnovec! prosim vas odpustčenja; stotak, ki je kriv vašega gorja, sprejmite za božični dar, in v prihodnje dodam vaši plači mesečnih pet goldinarjev. Ste s tem zadovoljni?« Kdo more popisati, kaj sem v istem hipu občutil. Ginjen zahvalil sem gospoda za dobroto. In sedaj sem med vami. Obhajati hočemo sveti večer, res veseli božični večer, in celo življenje ne pozabiti, zahvaljevati se božjemu detetu za njegovo pomoč. Vedno resničen ostane pregovor: »Kedar je sila najvišja, je božja pomoč najbližja.«

Da je bil vesel božični večer, katerega je družina obhajala, pač ni treba omeniti. Ubogi ljudje so pač ta večer občutili pomoč božjega deteta, in so njihova srca plapolala svetega veselja. Kdor v Boga zaupa, na trden temelj zida.

Listnica uredništva.

Loka pri Zid. mostu. Takih dopisov ne sprejemamo, ker gospodje tega navadno sami ne želijo. Poročajte večkrat. Mladeniške pozdrave! — Kebl na Pohorju. Predolgo in tudi prepozno za odgovor. Žal, sicer je odgovor jako dober! Mladeniške pozdrave! — Hajdina pri Ptuj: Tudi predolgo. Pozdrave!

VIZITNICE
priporočila
tiskarna sv. Cirila
v Mariboru.

Najcenejša prodajalnica ur, zlatnine in srebrnine, optičnih predmetov, godbenih avtomatov, gramofonov

Dietingerja naslednik T. Fehrenbach

Maribor, Gosposka ul. 26, filijalka Dravska ul. 2.

Remonter ura iz nikla	gld.	1-80
črna jeklena rem. ura	"	2-60
srebrna remonter ura	"	8-40
srebrna verižica	"	—95
srebrna vratna verižica	"	—85
14 karat. zlata ženska remonter ura	"	8-90
14 karat. zlata možka remonter ura	"	16-80
14 karat. zlata verižica	"	5-50
14 karat. zlati prstan	"	1-90
14 karat. zlati uhani	"	1-50
ura na nihalo	"	4-20
ura z godbo	"	6-40
okrogle kuhinjske ure	"	1-65
ure budilnice	"	1-50

Vsaka ura je izkušana in natančno urejena. — Popravljanje ur, zlatnine in srebrnine 50 kr. — Ilustrovani ceniki o urah, zlatnini in srebrnini zastoj in franko. — Zamenja se stara zlatnina in druge starinske vrednosti. 29

Novi, veliki ilustrovani cenik izide v kratkem.

Hiša

z opeko krita na sredi trga Rajhenburg za vsako obrt pripravna, z eno sobo, vežo, kuhinjo in shrambo za jedila, jedna soba in čumnata obojana, štukaturana, ena izba pod streho, potem čez 2 orala njiv, tri orale travnika, 3 orale gozda je na prodaj. Kupci naj se blagovolijo obrniti do **Franc-a Ivana** star. v **Rajhenburgu**. 1-1

Slovinci! Rodoljubi!

Darujte radi za

Dijaško kuhinjo v Mariboru!

Za vinogradnike.

Naznanjam, da imam za prodati precejšno množino suho cepljenih trt od sledečih vrst: Laški rizlec (Wälschriesling) Šipon (Mosler), Nemški rizlec, (Rheinriesling) vcepljene na R. Portalis in L. rizlec vcepljen na Rup. Montikola. Cena za 100 komadov I. vrste 22 kron, II. vrste 12 kron.

Več tisoč korenčjaka od R. Portalis. Cena za 100 komadov 4 krone. Pri naročilih za na spomlad odvzete trte je 20% are pridjati. — Oglasiti se je pismeno ali osebno pri:

1 **Ivanu Novak,** 46
trtnarju pri Sv. Urbanu nad Ptujem.

Ravnokar je izšla družinska pratika

za leto 1904.

43

Družinska pratika za leto 1904

s krasno barveno sliko: Sveta družina na ovitku, je najlepša izmed vseh slovenskih pratik. Nje vsebina je zelo zanimiva in raznovrstna ter ima mnogo ličnih slik. — Cena posamnim komadom 24 vin. Odjemalci na debelo dobé jo mnogo ceneje pri naslednjih trdkah v Ljubljani:

Auer-Korenčan, J. Kordik, A. Krisper, H. Ničman in V. Petričič.

Dobiva se in zahteva naj se v vseh trgovinah na Kranjskem, Štajerskem, Koroškem, v Istri in na Goriškem.

Važno za trgovce!

48

Da se v najem ali pa pod ugodnimi pogoji proda: **dobro idoča trgovina** v lepem trgu Spod. Štajerskem, obstoječa iz ene prodajalnice z vso upravo, tudi nekaj blaga, dalje hiša za stanovanje, veža, spodnja klet in posebej kuhinja. Zraven mali vrt za zelišča ter skladišče z malim dvoriščem. Naslov pove uprav. tega lista.

.....

Prazniki se bližajo!

Zato opozarjam cenjene gospodinje, da že sedaj prodajam najlepšo

pšenično moko po 13 kr.

Nadalje bom imel ali deloma že imam v zalogi prve vrste:
rozine, cibebe, grozdice, fige, rožice in pravo kranjsko strd.

50 Maslo kupujem po najvišjih cenah.

OSKAR WEINGERL,

špeceriska trgovina „pri velikem zvonu“

MARIBOR. — Tegetthoffova cesta. — MARIBOR.

Kava in čaj iz prve roke,

to je naravnost od pridelovalca, torej popolno jamstvo za naravno, nepopačeno kavo ob najnižjih cenah.

Náša nad 100.000 oralov velika posest na otoku Java se obdeluje jako umno. — Naša kava in naš čaj sta zelo blagodišeča in ukusna pa jako izdatna. 49 12—1

Kava Javaflor, izvrsten, 4 $\frac{3}{4}$ kg za gld. 6.65
fin, zelen, 4 $\frac{3}{4}$ kg za gld. 5.90
Java Brasil, mešanec, 4 $\frac{3}{4}$ kg za gld. 5.45

Pošilja se zadacano in franko, brez stroškov na vsako pošto.

Cenik brezplačno in franko.

TURK & dr., veleposestnik na Javi.

Prodaja kave in čaja v lastni upravi. — TRST, via acquedotto 62.

ALOJZ VOGLAR,

usnjarski mojster na Kamenščaku pri Ljutomeru

tik Zemljičeve vile,

54 naznanja, da prodaja usnje najboljše kakovosti ter izdeluje kože vseh domačih vrst po najnižji ceni. — Kupujem tudi kože vseh vrst po primerni ceni. — Priporočam se slavnemu občinstvu najtopleje. 1

Boljše kakor v vsaki drugi trgovini se kupi v manufakturi trgovini z blagom 37 1—8

P. Srebre, pri Mariji lurški, Maribor,

Tegetthoffova ulica št. 23.

Sukno za moške od 70 kr. do najfinejše vrste, volneno blago za ženske od 15 kr. naprej; barhent bel, moder, ali pisan od 16 kr. naprej; platno belo in pisano od 9 kr. naprej; svileni robci od 70 kr. naprej; koce za konje od 90 kr. naprej; odeje in rjuhe na veliko izber. — Nadalje prodaja

pohištva

mehkega in trdega, po zelo znižanih cenah; zofe, divane, preproge z zastori itd. itd. Za velečastite gospode duhovnike najfinejše sukno za talarje in obleke.

Zahvala in priporočilo.

Mene podpisano je zadela nesreča požara v teku 8 mesecev dvakrat. Ker pa sem bila zavarovana pri banki „Slaviji“, ter mi je ista po svojem zastopniku g. Skrbinšku odškodnino v obeh slučajih v mojo popolno zadovoljnost izplačala, izrekam tem potom banki „Slaviji“ za nje velikodušnost najiskrenejšo zahvalo, ter priporočam banko „Slavijo“ kot najboljši zavarovalni zavod vsakomur v zavarovanje.

V Hajdini, dne 11. decembra 1903.

53 1

Terezija Cesnik.

51

Izurjen hlapec,

ki je zmožen večje gospodarstvo sam voditi, se sprejme v župnišče. Kje. pove upravništvo.

Slovenci!

Spominjajte se ob vsaki priliki družbe sv. Cirila in Metoda!

Svoji k svojim!

Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani

Dunajska cesta št. 19 v Medjatovi hiši v pritličju

vsprejema zavarovanja vsakovrstnih poslopij, premičnin in poljskih pridelkov proti požarni škodi, kakor tudi

zvonor proti poškodbi.

16

Pojasnila daje in vsprejema ponudbe ravnateljstvo zavarovalnice v Ljubljani, kakor tudi po slovenskih deželah nastavljeni poverjeniki. Ta edina slovenska zavarovalnica sprejema zavarovanja pod tako ugodnimi pogoji, da se lahko meri z vsako drugo zavarovalnico. — V krajih, kjer še ni stalnih poverjenikov, se proti proviziji nastavljajo spoštovane osebe za ta posel. — Postavno vloženi ustanovni zaklad jamči zavarovancem popolno varnost.

Slovenec! pristopajte k domači zavarovalnici!

Edina slovenska zavarovalnica.